

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (ΛΟΥΚ. 18, 10-14)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στα Κάτω Δεσποτικά, στις 4/2/1996)

1. Εκείνον που αγαπάς, του μιλάς

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας είπε ότι δύο άνθρωποι που πίστευαν στον Θεό πήγαν στο ιερό, στην Εκκλησία δηλαδή, για να προσευχηθούν.

Όποιος πιστεύει στον Χριστό, έχει χρέος να πηγαίνει στην Εκκλησία για να προσεύχεται.

Λέει ο άγιος Αυγουστίνος: «Αγαπάται, εκείνο που πιστεύεται».

Είναι δυνατόν κάτι να το έχεις στην καρδιά σου, και να μην το αγαπάς;

Είναι δυνατόν, αν πραγματικά έχεις στην καρδιά σου τον Χριστό, να μην θέλεις να ανοίξεις το στόμα σου και να δοξολογήσεις το όνομά Του;

Είναι δυνατόν να στέκεις αδιάφορος την ώρα που δοξάζεται και υμνείται το όνομά Του;

Αμα στέκεις αδιάφορος, σημαίνει πως δεν αγαπάς και δεν πιστεύεις. Και άμα δεν αγαπάς και δεν πιστεύεις, πώς θα σωθείς;

Λέει το άγιο Ευαγγέλιο: «Ο Θεός τόσο πολύ αγάπησε τον κόσμο ώστε έδωσε τον Υιό αυτού τον μονογενή, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν, μη απόλλυται». Ωστε κάθε άνθρωπος που θα πιστεύει σ' αυτόν, να μην κινδυνεύει να πάει στην κόλαση, να μην κινδυνεύει να έχει απώλεια παντοτινή.

Συ που πιστεύεις, όταν βλέπεις καμιά φορά την πίστη σου να κατακάθεται, δεν σε πιάνει τρόμος και αγωνία; Και δεν σκέπτεσαι εκείνες τις στιγμές, τι καλύτερο πρέπει να κάνεις, για να την ζωογονήσεις;

Η πρώτη ενέργεια είναι: Πηγαίνω στην Εκκλησία, να πω στον Χριστό, «δόξα σοι Κύριε». Και μετά σηκώνω χέρια και καρδιά προς τον ουρανό και λέγω:

«Βοήθησέ με Θεέ μου, ελέησέ με Θεέ μου, δυνάμωσέ με Θεέ μου, σ' αυτό τον δρόμο σου. Μη με αφήνεις να σου φύγω. Κράτα με, Χριστέ μου, κράτα με από το χέρι. Μη με αφήνεις να σου φύγω, το ταπεινό πλάσμα σου, το δημιούργημά σου».

Αν αυτά δεν θέλουμε να τα πούμε στον Χριστό, και δεν θέλουμε να του ζητήσουμε δύναμη και χάρη και φωτισμό, για να είμαστε κοντά Του και να περπατάμε στο δρόμο Του, μήπως πρέπει να το σκεφθούμε ότι έχουμε αρχίσει να αποχριστιανιζόμαστε και να φεύγουμε από κοντά Του;

2. Αγάπα τον Θεό και θα έχεις μισθό πολύ

Διαβάζουμε στα βιβλία της Εκκλησίας μας: Κάποια φορά οδοιπορούσε ένας ο άγιος για να κάνει ένα έργο σύμφωνο με το θέλημα του Θεού. Αλλά στο δρόμο σκόνταψε. Την παλαιότερη εποχή δεν είχαν παπούτσια. Άμα σκόνταβε το πόδι στην πέτρα, έβγαζε αίματα, τραυματιζόταν, πονούσε πολύ ο άνθρωπος. Έπιασε τότε ο άγιος αυτός μια άκρη, κάθησε σε μια πέτρα και άρχισε να κλαίει. Τόσο πολύ πόνεσε!

Αλλά αμέσως φάνηκε δίπλα του ένας άγγελος και του είπε:

-Γιατί κλαις; Από την στιγμή που ξεκίνησες να κάνεις αυτό το καλό, έρχομαι πίσω σου και μετρώ τα βήματά σου. Για το κάθε βήμα που κάνεις, κοπιάζοντας για το καλό, θα πάρεις αμοιβή.

Ερώτημα: Υπάρχει μεγαλύτερο καλό και μεγαλύτερο χρέος στον άνθρωπο, από το να τιμά και να δοξάζει τον σωτήρα και Κύριό μας Ιησούν Χριστόν και τον Πατέρα Του τον άναρχο, τον δημιουργό όλου του κόσμου και δημιουργό μας;

Το να πας να βοηθήσεις ένα συνάνθρωπό σου, που γλύστρισε για παράδειγμα και έπεσε, είναι σπουδαίο πράγμα. Και τρέχεις να τον βοηθήσεις, γιατί έτσι του δείχνεις αγάπη, καλωσύνη και τιμή. Για την πράξη σου αυτή οι άγγελοι σε στεφανώνουν. Σε έναν απλό άνθρωπο έκανες το καλό και έχεις στέφανο. Έστω και αν ο άνθρωπος που έχει πέσει, τελικά θα προσπαθούσε και σηκωνόταν μόνος του αν δεν βρισκόταν κάποιος να τον βοηθήσει. Φυσικά είναι αμαρτία να πεις: «Άστον να σηκωθεί μοναχός του». Αλλά πρέπει να «λαχταρήσεις» να τον βοηθήσεις. Αυτή είναι η αδελφωσύνη. Αυτή είναι η αγάπη. Αυτή είναι η επικοινωνία της καλωσύνης μέσα στον κόσμο.

Αλλά πολύ περισσότερο αυτά τα καθήκοντα της αγάπης και της τιμής πρέπει να τα σκεπτόμαστε για τον Θεό Πατέρα και για το Χριστό.

Τι λέει η πρώτη εντολή; «Εγώ ειμι Κύριος ο Θεός σου». Και «αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, εξ όλης της ισχύος σου, εξ όλης της δυνάμεώς σου, εξ όλης της διανοίας σου». Με ολόκληρο το είναι σου, πρέπει να τον αγαπάς τον Θεό.

Όχι σαν τελευταία υπόθεση στη ζωή σου.

Αυτά μας λέει το Ευαγγέλιο, αυτά έχουμε χρέος να κάνουμε. Και κάτι ακόμη.

3. Σωστή στάση στην Εκκλησία και σωστή προσευχή

Λέει το ευαγγελικό ανάγνωσμα ότι πηγαίνοντας στην Εκκλησία, έχουμε μία υποχρέωση: Να σκεπτόμαστε χριστιανικά. Επί παραδείγματι: Ένας πηγαίνει στην Εκκλησία και λέει: «Θα αργήσει πολύ ακόμη; Πάω να φύγω». Γιατί; «Βαρέθηκα, κουράστηκα».

Κάνεις λάθος αδελφέ. Για τις δουλειές δεν κουράζεσαι...

Αν έχεις μουσαφίρη, ποτέ δεν του λες: «Μα δεν θα φύγεις επιτέλους; Μέχρι πότε θα κάθεται εδώ;»

Πώς τότε μπαίνοντας στο σπίτι του Θεού, που μας δέχεται ο Χριστός, αφήνουμε τον εαυτό μας, να αισθανθούμε κουρασμένοι αν αργήσει ένα τέταρτο η λειτουργία;

Μπαίνοντας στην Εκκλησία έχουμε υποχρέωση, ο ένας να στέκει κοντά στον άλλο. Να είμαστε βοηθοί και παρήγοροι. Μέσα στην Εκκλησία πρέπει να αισθανόμαστε χαρά.

Λέει ο προφήτης Δαβίδ: «Ευφράνθην επί τοις ειρηκόσι μοι εις οίκον Κυρίου πορευσόμεθα». Ήρθε ένας άνθρωπος, λέει, και με γέμισε χαρά. Τι μου είπε; «Έλα να πάμε στην Εκκλησία». Χοροπήδησε η καρδιά μου. Ευφράνθηκα που άκουσα «πρέπει να πάμε να δοξάσουμε τον Θεό».

Αλλά μέσα στην Εκκλησία στεκόμαστε έχοντας συνεχώς «άνω τας καρδιάς». Στον Χριστό, στον ουρανό. Όχι στον εαυτό μας. Ούτε στο χρόνο μας, ούτε στην ώρα. Ούτε στις δουλειές μας.

Γι' αυτό λέμε: «Οι τα χερουβίμ μυστικώς εικονίζοντες... πάσαν την βιωτική αποθώμεθα μέριμναν».

Σε όλες τις στιγμές της ζωής μας, πρέπει σαν χριστιανοί βαπτισμένοι, που πιστεύουμε στο όνομα του Κυρίου μας, να είμαστε σαν τους αγγέλους, σαν τα χερουβίμ. Ιδιαίτερα όμως μέσα στην Εκκλησία. Ε, λοιπόν, δεν πρέπει να αφήνουμε τον εαυτό μας να θυμόμαστε τα «έξω» από την Εκκλησία, αλλά μόνο την προσευχή.

Και προσευχόμενοι πρέπει να τα λέμε τα λόγια μας σωστά.

Τι σημαίνει αυτό;

Ο φαρισαίος και προσευχόταν και έλεγε: «Κύριε, σε ευχαριστώ. Δεν είμαι εγώ σαν κι αυτούς τους παληάνθρωπους, άρπαγας, άδικος, μοιχός, πόρνος, άσωτος, ανήθικος. Εγώ είμαι καλός άνθρωπος. Νηστεύω δυό φορές την εβδομάδα. Από όσα έχω δίνω ελεημοσύνες και δωρεές στις Εκκλησίες. Κάνω το καλό. Και προπαντός, Θεέ μου, δεν είμαι σαν κι αυτό τον παληάνθρωπο, τον τελώνη, που έχω δίπλα μου αυτή την στιγμή που προσεύχομαι».

Ε, όχι δα. Άμα κάνεις τέτοιες σκέψεις και βλέπεις τον εαυτό σου καλό και τον διπλανό σου παληάνθρωπο, έχεις αγάπη; Ο Χριστός μάς δίδαξε ότι όλοι μας, είμαστε παιδιά του επουράνιου Πατέρα μας. Και γι' αυτό μας είπε: «Όταν προσευχόσαστε, να λέτε: Πάτερ ημών. Πατέρα μας. Όλων μας». Δεν έχουμε δικαίωμα να πούμε «Πατέρα μου». Αν το πούμε καμιά φορά, άσχημα κάνουμε. Πρέπει να λέμε: «Πατέρα μας».

Αφού λοιπόν αυτός που στέκεται δίπλα σου, είναι αδελφός σου, τον αδελφό σου κατηγορείς; Τον αδελφό σου καταδικάζεις; Χαίρεις που ο αδελφός σου είναι κακός;

Τι πρέπει να κάνουμε;

Μόνο αγωνία να έχουμε, για την πορεία του και για την σωτηρία του. Να λέμε ακόμη: «ο αδελφός μου, δεν πηγαίνει καλά. Τι έχω υποχρέωση να κάνω;»

Γιατί όποιος δεν φροντίζει για το καλό τού αδελφού του, λένε οι άγιοι Πατέρες, «ανθρωποκτόνος εστί». Είναι φονιάς. Φονιάς πνευματικός. Δηλαδή κάτι χειρότερο από το φονιά τον σωματικό.

4. Θεός θέλει να του μοιάζουμε στην καρδιά

Τι έχω υποχρέωση να κάνω; Όταν πεινάει ο αδελφός σου, έχεις υποχρέωση να του δώσεις ψωμί. Όταν διψάει, να του δώσεις νερό.

Όταν είναι γυμνός και εσύ έχεις δύο φορέματα, να του δώσεις να ντυθεί. Και
ας μείνεις με το ένα.

Έχεις υποχρέωση να σταθείς κοντά του. Στα σωματικά, στα απλά, στα
πρόσκαιρα που θα τον βοηθήσουν έστω για λίγο.

Αλλά αν τον βοηθήσεις για την ψυχή του, για να πάει καλύτερα πνευματικά
στη ζωή του, τον βοηθάς για πάντα. Για την αιωνιότητα. Υπάρχει μεγαλύτερο
καλό στον κόσμο; Μεγαλύτερη ευσπλαχνία; Μεγαλύτερη ελεημοσύνη;
Συμβούλευσέ τον. Δεν σε ακούει; Γονάτισε.

Φωνάζεις σε εκείνον και δεν σε ακούει; Φώναξε στο Θεό. Ο Θεός ακούει. Και
έχει τρόπους να διορθώσει τους ανθρώπους. Πες του: «Θεέ μου, διόρθωσέ τον.
Εγώ τον συμβουλεύω, δεν με ακούει. Άνοιξε την καρδιά του. Ξεβούλωσε τα
αυτιά της ψυχής του, να θέλει να ακούσει τον λόγο σου. Γιατί του τα έχει
βουλώσει ο σατανάς, βάζοντάς του λογισμούς να μην προσέχει τα επουράνια
αλλά να έχει το νου του στα επίγεια».

Η κατάκριση που έκανε ο φαρισαίος, επειδή εκφράζει κακία ψυχής, κάνει τον
άνθρωπο να μην μοιάζει με το Χριστό, αλλά με το διάβολο. Ο Χριστός, θέλει
να έχουμε αγάπη και καλωσύνη.

Και τι έγινε με τον τελώνη; Αυτός στάθηκε σε μια γωνιά και είπε: «Ο Θεός
ιλιάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Δηλαδή «λυπήσου με Θεέ μου, είμαι
αμαρτωλός». Και ο Θεός, λυπήθηκε περισσότερο και αγάπησε περισσότερο τον
τελώνη από τον φαρισαίο.

Μα ο φαρισαίος είχε του κόσμου τις αρετές και δεν έκανε άσχημα πράγματα.
Καλά αυτά και απαραίτητα, αλλά κατακρίθηκε γιατί δεν είχε καλωσύνη και
αγάπη.

Ο Θεός που έγινε άνθρωπος από καλωσύνη και αγάπη, θέλει πρώτα να του
μοιάζουμε στην καρδιά. Να λέμε πρώτα από όλα με ταπείνωση: «Θεέ μου, εγώ
μπορεί να είμαι ο χειρότερος αμαρτωλός του κόσμου. Δεν κάνει να έχω μάτια
να βλέπω τις αμαρτίες των άλλων. Πρέπει να βλέπω πρώτα τις δικές μου. Και
αν βλέπω κανενός άλλου αμαρτία, να το κάνω μόνο για να τον βοηθήσω να
γίνει καλύτερος. Εγώ να βοηθήσω εκείνον και εκείνος εμένα. Για να πιαστούμε
από το χέρι και να ρθούμε κοντά Σου». Αμήν.-